

**„אני לא יכולה לחשוב על זה.
אני לא יכולה להאמין שזה פרה”**

**„הוא עמד מאחורי הסורגים,
ומהעיניים שלו ירדו דמעות”**

**„כבית הוא היה תמיד עצבני,
לא היה עונה לי, היה צועק עלי”**

באב המתנות

אחרי כמה דקות הם הביאו את נורי. נורי היה עם מכנסיים מבריקים, חולצה כחולה. הוא היה יחף, בלי געליים, בלי שום דבר. הוא היה לא מגולח אבל היה בלי שפם. הוא נראה עייף מאד והעיניים אדומות, והיו לו דמעות על הפנים.

הוא ראה אותנו — ולא אמר שלום. איך שראיתי אותו, התחלתי לבכות. הילד היה בידיים שלי. הוא התעורר, אבל לא דיבר. נורי הסתכל על הילד ורצה לדבר איתו. אבל הילד לא דיבר. נורי אמר לי: „אני אבא שלך, תדבר איתי, בנני, אתה לא מכיר אותי?” הילד, שהוא בן שנה וחצי, בכלל לא הכיר אותו ולא ענה.

גם לי בעצמי היה קשה להכיר אותו. הוא היה בכלל משהו אחר. כל הפנים שלו היו אחרות. העין שלו אפילו קצת פולה. נורי חשב שהמטרה נתנה זריקה לילד והרדימה אותו, כדי שהוא לא ידבר איתו. הוא התחיל לצעוק: „דבר איתי בני! מה עשיתם לו? אני אדפוק את האמא שלכם אם עשיתם לו משהו!”

השוטרים לא ענו. רק אני הרגעתי את נורי, ואמרתי לו שלא עשו לילד שום דבר. הילד לא הכיר אותי, בגלל שלא היה לו שפם. ובגלל שהוא צעק יותר מדי. נורי ביקש שיתנו לו להרכיב שפם, כדי שהילד יוכל להכיר אותו. השוטרים לא ענו. הם לא דיברו שום דבר, מהרגע שנכנסנו עד שיצאנו. רק אני דיברתי.

שאלתי אותו למה הוא עשה את הדבר הזה. נורי לא ענה לי. הוא רק אמר: „התאבדת, בשביל הפלאפל.” שאלתי אותו: „מה יש לך עם כרמלה?” נורי אמר לי: „כרמלה התאהבה בי, וכל הזמן אמרה לי, תגרש את אשתך. אבל אני לא רציתי לך בגוד בך.”

אני שאלתי את נורי אם זה הילד שלו, למה שאנשים דיברו שזה לא ילד שלו. נורי ענה שזה הילד שלו, מהדום שלו. „אם הייתי יודע שזה לא הילד שלי, הייתי רוץ צה אותך, ולא יודעים בכלל איפה את, ו” לא היו מוצאים אותך אף פעם.”

נורי נתן לי נשיקה והקרבתני את הילד לסורגים, כדי שהוא יוכל לתת לילד נשיקה. הוא נתן לו נשיקה והתחיל לבכות ואמר: „אני כבר גרוש ממך, אני כבר לא בעלך מהרגע הזה. את כבר לא אשת. הכל נגמר ואת חופשיה. אני חותם לך מאיזה יום ש” תירצי גט.”

הלכתי ולא אמרתי לו שלום, וגם הוא לא אמר לי שלום. הסתובבתי ויצאתי. אבל בכיתי על האסון הגדול. לא עלי ולא עליו — רק על האסון הגדול.

**★ ★ ★
הוא עצבני ואני עצבנית**

כשהכרתי לראשונה את נורי לא חשבתי שכך זה יגמר. הייתי בת 16. גרתי אז בבית של אמא,

תל-אביב. פתאום, בשעה 11.53 בלילה, שמר עתי דפיקות בדלת. האנשים שבחוץ אמרו „אנחנו מהמטרה!” פתחתי להם את הדלת. הם תיכף אמרו לי: „תתלבשי ותקחי את הילד. בעלך רוצה לראות אותך ואת הילד.”

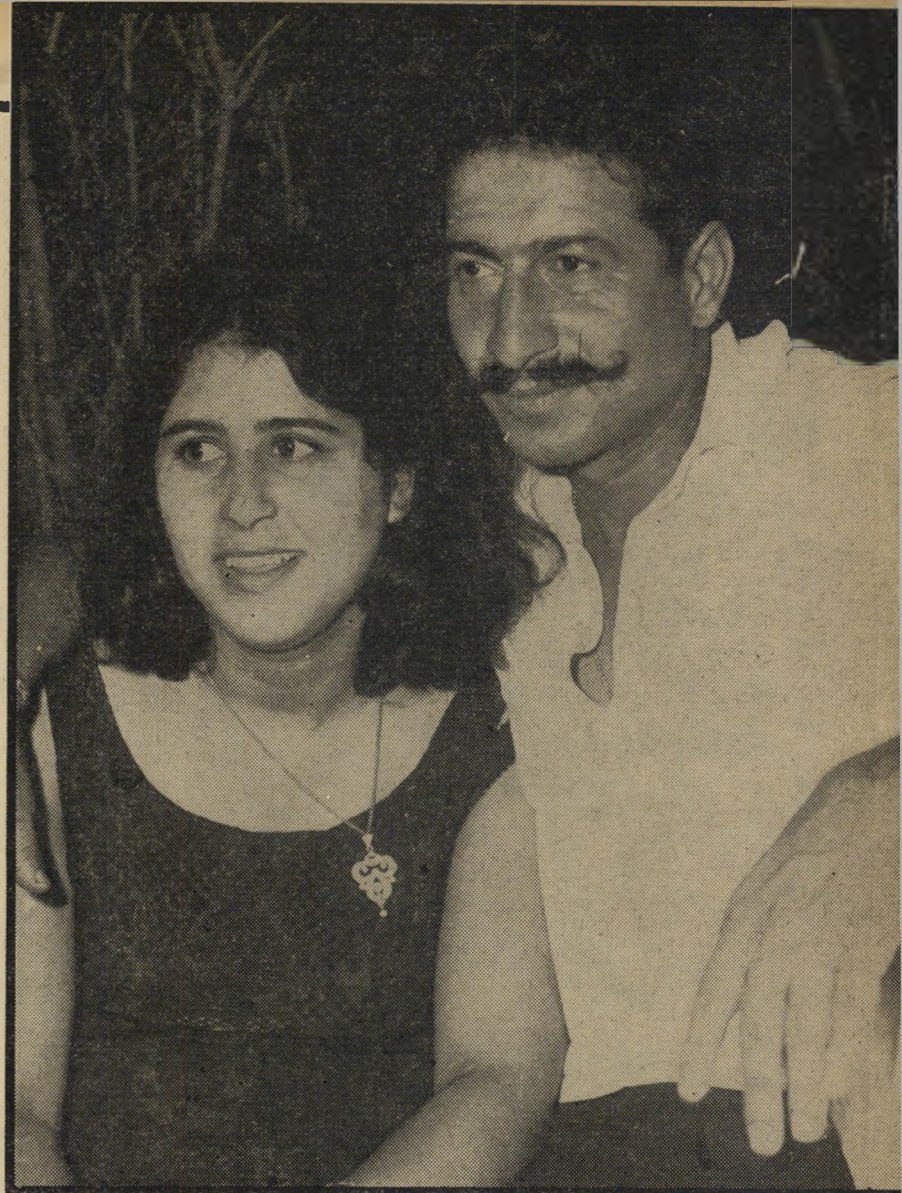
לא רציתי ללכת איתם. התנגדתי. לא רצתי לראות את בעלי אחרי שהוא עשה את הרציחות.

השוטרים אמרו שהם הבטיחו לו, שאני עם הילד נבוא לבקר אותו. שיכנעו אותי במילים יפות ובצורה עדינה שאבוא איתם. הסכמתי. התלבשתי והלבשתי את הילד. נכנסתי איתם ליתוך מכונית לארק נושטרמית עם מיספר אזרחי. במכונית ישבו רב-פקד דויד לוי, סמל סמי חבכה, ועוד שוטרת אחת.

הגענו לשער של בית-המעצר. הכניסו אותי תי בפנים, איפה שנמצאים כל העצורים. זה היה בתוך חדר עם הרבה סורגים. השוטרים שהביאו אותי אמרו לי לחכות שם.

הגב למצלמה, לבוש חולצה פרחונית) מוכר פלאפל ללקוחות. זוהי תקופת השותפות של אנוואר עם חגימה, לפני שנתיים. אז כבר שררה איבה בין השניים, אולם כלפי חוץ נראתה השותפות כשלווה.

מאת יפה מנשה (ליד נורי)

במשך תשע שנים חייתי בצילו של רוצח אף פעם בחיים שלי לא יכולתי לחלום על זה, שהוא יעשה שלוש רציחות, ונסיון-לרצח של הפקח מהפארק הלאומי.

בעיניים שלי, בהיי הילד שלי יחזקאל ובי-אלוהים, אני נשבעת לספר את כל האמת, אך ורק את האמת, איך הכרתי את נורי, איך התחנתני איתו, איך היו הימים שלנו ביחד, והמכות והצרות שהוא היה עושה לי.

עד המיקרה של שלושת הרציחות, המעצר שלי עליידי המשטרה, ומה סיפורי לחור-קרים במעצר. וגם איך אני נרדפת כיום כמו חיה שרוצים לשחוט אותה.

כפעם האחרונה שראיתי אותו כש-אברכיבירי, לראות את בעלי העצור. הייתי אצל קרוב משפחה שלי, רחוק מ-

בחיים שלי! הייתי מסכימה שנורי יוצח אותי ואת הילד, ולא יעשה את שלושת הרציחות האלו.

האנשים האלה, שלהם הוא עשה ככה, היו יקרים ללב שלי. עד עכשיו אני אוהבת אותם. וישבתי עליהם שבעה, ובכיתי.

★ ★ ★
דמעות על הפנים.

כפעם האחרונה שראיתי אותו כש-אברכיבירי, לראות את בעלי העצור. הייתי אצל קרוב משפחה שלי, רחוק מ-

דוכן הפלאפל

נורי אנוואר (מימין), מכין פלאפלים ליד השער של הפארק הלאומי. שותפו לדוכן, הנרצח משה חגימה (עומד משמאל, עם